

Plutind spre infinit

Adrian Matei

Calcă luna printre aștri cu adâncă apăsare
Dezgolită de priveliști, strălucește-n depărtare,
Intră-n vals cu o cometă, aprinzându-i viu căderea,
O îndreaptă spre abisuri, domolind duios durerea:

- Ai fost dulce alinare fratelui cu raze-aprinse,
Timpul ți-a oprit menirea, jocul tău încet se stinse,
Vei pluti spre nemurire într-un infinit de stele
Rătăcind prin întuneric drumurile îți par grele.

Te-or vedea azi pământenii, mâine și alte planete,
Cosmosul te-așteaptă rece fără versuri în sonete,
Îmi vei dispărea din zare, raza mea-ți fi va străină,
Alergând pe lângă stele în căderea ta haină.

Se destrămă-ncet lumina, steaua obosită cade,
Se afundă-n grele neguri, ivirea tăcut îi scade,
Peren îi este destinul, nu îi vom afla sfârșitul,
Se îndreaptă spre vecie, neființa-i e mormântul.

Ne-am născut cu idealuri, vrem s-atingem trepte-nalte,
Timpul ne este potrivnic, îi cărăm secunda-n spate.